

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

14 януари 1997 година*

„Външна политика и политика за сигурност – Обща търговска политика –
Блокиране на средства – Санкции срещу Република Сърбия и Черна гора”

По дело C-124/

с предмет преюдициално запитване, отправено до Съда съгласно член 177 от Договора за ЕО от Court of Appeal (England and Wales), по производството, висящо пред този съд, между

The Queen

и

H. M. Treasury

и

The Bank of England

ex parte **Centro-Com Srl**

относно тълкуването на членове 113 и 234 от Договора за ЕО и Регламент (ЕИО) № 1432/92 на Съвета от 1 юни 1992 г. за забрана на търговията между Европейската икономическа общност и Република Сърбия и Черна гора (ОВ L 151, стр. 4),

СЪДЪТ,

в състав: г-н G. C. Rodríguez Iglesias, председател, г-н G. F. Mancini, г-н J. C. Moitinho de Almeida и г-н J. L. Murray (председатели на състав), г-н P. J. G. Картеун (докладчик), г-н C. Gulmann, г-н D. A. O. Edward, г-н J.-P. Puissochet, г-н G. Hirsch, г-н P. Jann и г-н H. Ragnemalm, съдии,

генерален адвокат: г-н F. G. Jacobs,

секретар: г-н H. A. Rühl, главен администратор,

предвид писмените становища, представени:

- за Centro-Com Srl, от адв. R. Luzzatto от адвокатската колегия на Милано,

- за правителството на Обединеното кралство от г-н J. E. Collins, Assistant Treasury Solicitor, в качеството на представител, подпомаган от г-н S. Richards и г-н R. Thompson, Barristers,

* Език на производството: английски.

- за белгийското правителство, от г-н J. Devadder, административен директор в правната служба на Министерство на външните работи, в качеството на представител,

- за италианското правителство, от професор U. Leanza, началник на правната служба в Министерство на външните работи, в качеството на представител, подпомаган от г-н I. M. Braguglia, Avvocato dello Stato, в качеството на представител,

- за нидерландското правителство, от г-н J. G. Lammers, в качеството на представител,

- за Комисията на Европейските общности от г-н P. Gilsdorf, главен правен съветник, и адв. С. Вуру от нейната правна служба, в качеството на представители,

като взе предвид доклада от съдебното заседание,

след като изслуша устните становища на Centro-Com Srl, представено от Riccardo Luzzatto, на правителството на Обединеното кралство от г-н John E. Collins, подпомаган от г-н Stephen Richards и г-н Rhodri Thompson, на нидерландското правителство, представено от г-н Marc Fierstra, правен съветник в Министерство на външните работи, в качеството на представител, и на Комисията, за която се явява г-н Peter Gilsdorf и г-жа Claire Вуру, на съдебното заседание от 25 юни 1996 г.,

след като изслуша становището на генералния адвокат, представено по време на заседанието от 24 септември 1996 г.,

постанови настоящото

Решение

1 С Определение от 27 май 1994, постъпило в Съда на 11 април 1995 г., Civil Division на Court of Appeal (England and Wales) е отправил на основание на член 177 от Договора за ЕО два преюдициални въпроса относно тълкуването на член 113 и член 234 от Договора и Регламент (ЕИО) № 1432/92 на Съвета от 1 юни 1992 г. за забрана на търговията между Европейската икономическа общност и Република Сърбия и Черна гора (ОВ L 151, стр. 4, наричан по-нататък „регламент относно санкциите“).

2. Двамата въпроса са повдигнати в делото, заведено от Centro-Com Srl (наричан по-нататък „Centro-Com“), дружество, учредено по италианското право, срещу промяна на политиката и четири решения на Bank of England, действаща от името на Treasury, посредством които на Barclays Bank, Лондон, е отказано разрешение за прехвърляне от югославска сметка на Centro-Com суми, необходими за изплащането на медицински стоки, изнасяни от Италия за Черна гора.

3. На 30 май 1992 г. Съветът за сигурност на Организацията на обединените нации в изпълнение на глава VII на Хартата на Организацията на обединените нации, приема Резолюция 757 (1992), налагаща санкции срещу Съюзна република Югославия (Сърбия и Черна гора).

4. Според параграф 4, буква в) от Резолюция 757 (1992) всички държави трябва да предотвратят продажбата или доставянето от техни граждани или от тяхна територия на всички стоки или продукти, независимо дали произхождат от територията им или не, на всяко лице или орган в Съюзна република Югославия (Сърбия и Черна гора), или на всяко лице или орган за целите на всякаква търговска дейност, извършвана или управлявана от територията на тази република. Въпреки това забраната не обхваща доставките, строго предназначени за медицински цели или хранителни продукти, като такива доставки се изисква да бъдат нотифицирани на Комитета, както е установено съгласно Резолюция 724 (1991).

5. По такъв начин съгласно параграф 5 от Резолюция 757 (1992) всички държави трябва да предотвратят техни граждани или всяко лице на тяхна територия да изнасят от там или по друг начин да предоставят на търговско, промишлено или обществено предприятие каквито и да е средства или всякакви други финансови или икономически ресурси, или да превеждат суми на лица или организации в Съюзна република Югославия (Сърбия и Черна гора), с изключение на плащания за строго медицински или хуманитарни цели и хранителни стоки.

6. В рамките на Общността Съветът прилага Резолюция 757 (1992), като приема регламент относно санкциите.

7. Член 1, буква б) от регламента относно санкциите забранява от 31 май 1992 г. износа за Република Сърбия и Черна гора на всички предмети за стоки и продукти, произхождащи или идващи от Общността.

8. Член 2, буква а) от регламента относно санкциите предвижда, че тази забрана не се прилага обаче за „износа за Република Сърбия и Черна гора на стоки и продукти, предназначени за строго медицински цели и хранителни стоки, нотифициран на Комитета, установен съгласно Резолюция 724 (1991) на Съвета за сигурност на Организацията на обединените нации (наричан по-нататък „Комитет по санкциите“).

9. Член 3 предвижда още, че: „Износът за Република Сърбия и Черна гора на стоки и продукти за строго медицински цели... както и хранителни стоки подлежи на предварително разрешение за износ, издавано от компетентните органи на държавите-членки.“

10. В съответствие с член 1 от Акт 1946 на ООН правителството на Обединеното кралство приема на 4 юни 1992 г. Заповед 1992 за Сърбия и Черна гора (Санкции на ООН, наричана по-нататък „Заповедта“), която забранява на всички лица да снабдяват или доставят стоки на лице, свързано със Сърбия или Черна гора, с изключение по силата на разрешително, предоставено от Secretary of State.

11. Член 10 от тази мярка предвижда, че освен с разрешение, предоставено или от името на Treasury, никое лице не може за извършва плащане или да прехвърля злато, ценни книжа или влогове, когато подобно плащане или прехвърляне е действие, което може да предостави на лице, свързано със Сърбия или Черна гора, всякакви средства или други финансови или икономически ресурси или да преведе или прехвърли суми на такова лице или в негова полза.

12. С известие от 8 юни 1992 г. Bank of England пояснява от името на Treasury, че ще разглежда молби за разрешение за дебитиране на сметки в Сърбия и Черна гора, когато плащанията се правят за благотворителни и хуманитарни цели. Политиката Ж по-специално е да разрешава дебитирането на сметки в Сърбия и Черна гора за заплащане на износ, направен за медицински и хуманитарни цели за Сърбия или Черна гора и одобрен от Организацията на обединените нации, независимо дали износът е от Обединеното кралство или друга държава.

13. След получаване на одобрение от Комитета по санкциите на ООН и преди разрешаването от италианските власти, изисквано съгласно член 3 от регламента относно санкциите, Centro-Com изнася от Италия между 15 октомври 1992 г. и 6 януари 1993 г. 15 партиди фармацевтични стоки и оборудване за кръвни изследвания на двама търговци на едро в Черна гора.

14. Тъй като плащанията за тези износи трябва да се дебитират в банкова сметка в Националната банка на Югославия от Barclays Bank, последната подава молба до Bank of England с отделно писмо за всяка пратка за разрешение да дебитира въпросната сметка. До 23 февруари 1993 г. Bank of England одобрява 11 от 15-те молби и Barclays Bank изплаща съответните суми на Centro-Com.

15. След сигнали за нарушение на процедурата по разрешаване, установена от Комитета по санкциите за износа на стоки за Сърбия и Черна гора, като неточно описание на стоките и недостоверност на издадените документи или привидно издадени такива от Комитета, Treasury решава да промени политиката си. В бъдеще плащания от сръбски и черногорски сметки, открити в Обединеното кралство, за износ на стоки като медицински продукти са освободени от санкции и са позволени, само когато такъв износ е направен от Обединеното кралство.

16. Както става ясно от акта за препращане, една от главните причини за новата политика е да могат властите на Обединеното кралство да упражняват ефективен контрол над стоките, изнасяни за Сърбия и Черна гора, за да се гарантира, че изнасяните стоки реално съвпадат с описанието си и че дебитирането на сметки в британски банки не се разрешава за плащания за немедицински и нехуманитарни цели.

17. Впоследствие с писмо от 25 февруари 1993 г. Bank of England информира Barclays Bank, че за в бъдеще няма да уважава молби за разрешаване на дебитиране на сръбски и черногорски сметки, открити в британски банки, за плащане на стоки, изнасяни за Сърбия и Черна гора от всяка държава, различна

от Обединеното кралство. С четири отделни решения Bank of England, следователно, отхвърля останалите молби на Barclays Bank.

18. Court of Appeal не е сигурен дали промяната на политиката и четирите оспорвани решения са съвместими с член 113 от Договора и регламента относно санкциите. Затова спира производството и представя пред Съда следните преюдициални въпроси:

„1. Съвместимо ли е с общата търговска политика на Общността, и по-специално с член 113 от Договора за ЕО и Регламент (ЕИО) № 1432/92 на Съвета за забрана на търговията между Общността и Република Сърбия и Черна гора (ОВ L 151, 3.6.1992 г., стр. 4), държава-членка А да приеме национални мерки, които забраняват отпускането на средства, намиращи се на нейна територия, но принадлежащи на лице от Сърбия или Черна гора, при обстоятелства, когато:

(1) освобождаването на средства се търси, за да се изплатят на гражданин на държава-членка Б стоки, изнесени от него от държава-членка Б за Сърбия или Черна гора;

(2) а) стоките са формално одобрени като предназначени строго за медицински цели от Комитета по санкциите на Организацията на обединените нации в съответствие с Резолюция 757 на Съвета за сигурност на Организацията на обединените нации;

б) изнесени са съгласно предварително разрешение за износ, издадено от компетентните органи на държава-членка Б по силата на Регламент 1432/92;

(3) националните мерки разрешават освобождаването на средства за плащане на износа на такива стоки от самата държава-членка А, когато разрешението за износ, упоменато в параграф 2, буква б) по-горе, е издадено от компетентните органи на държавата-членка А; и

(4) държава-членка А решава, че приемането на такива национални мерки е необходимо или целесъобразно за ефективното прилагане на Резолюция 757 на Съвета за сигурност на Организацията на обединените нации?

2. Отговорът на първия въпрос влияе ли се от разпоредбите на член 234 от Договора за ЕО?”

По първия въпрос

19. С този въпрос националният съд пита по същество дали общата търговска политика, уредена в член 113 от Договора за ЕИО, въведена и от регламента относно санкциите, препятства държава-членка А да приема с цел гарантиране на ефективно прилагане на Резолюция 757 (1992) на Съвета за сигурност на ООН, мерки, забраняващи отпускането на сръбски или черногорски средства, намиращи се на нейна територия, за плащането на стоки, изнасяни от гражданин на държава-членка Б за Сърбия или Черна гора, на основание, че държава-членка А разрешава плащане по такъв износ, само ако той се извършва от нейна

територия и е одобрен от собствените Ж компетентни органи в съответствие с регламента относно санкциите, когато въпросните стоки са класифицирани от Комитета по санкциите на Организацията на обединените нации като продукти, предназначени строго за медицински цели и компетентните органи на държава-членка Б са издали разрешителни за износ за тях съгласно регламента относно санкциите.

20. Този въпрос засяга два проблема относно тълкуването на правилата, приложими в сферата на общата търговска политика.

21. Първият проблем засяга връзката между мерките за външна политика и сигурност като тези, предвидени за ефективно прилагане на Резолюция 757 (1992) от една страна, и общата търговска политика, от друга.

22. Вторият проблем засяга обхвата на общата търговска политика и съответните мерки, приети в съответствие с член 113 от Договора.

Връзката мерките за външна политика и сигурност и общата търговска политика

23. Обединеното кралство поддържа, че въпросните национални мерки по главното производство са предприети по силата на националната му компетентност в областта на външната политика и сигурност и че изпълнението на задълженията му по Хартата и резолюциите на Организацията на обединените нации попадат в тази компетентност. Валидността на тези мерки не се влияе от изключителната компетентност на Общността във връзка с общата търговска политика или регламента относно санкциите, който не осъществява друго освен въвеждането на равнището на Общност на упражняването на националната компетентност на държавите-членки в областта на външната политика и сигурност.

24. Държавите-членки всъщност запазват компетентността си в областта на външната политика и сигурност. По това време сътрудничеството им във въпросната област се управлява, *inter alia*, от дял III на Единния европейски акт.

25. Въпреки това правомощията, запазени от държавите-членки, трябва да се упражняват по начин, съвместим с правото на Общността (вж. Решения от 10 декември 1969 г. по съединени дела Комисия/Франция, 6/69 и 11/69, Recueil, стр. 523, точка 17; от 7 юни 1988 г. по дело Гърция/Комисия, 57/86, Recueil, стр. 2855, точка 9; от 21 юни 1988 г. по дело Комисия/Гърция, 127/87, Recueil, стр. 3333, точка 7, и от 25 юли 1991 г. по Factortame и други по дело C-221/89, Recueil, стр. I-3905, точка 14).

26. По подобен начин държавите-членки не могат да третират национални мерки, чиято последица е да предотвратят или ограничат износа на определени продукти, като попадащи извън обхвата на общата търговска политика на основание, че имат цели, свързани с външната политика и сигурност (вж. Решение от 17 октомври 1995 г. по дело Werner, C-70/94, Recueil, стр. I-3189, точка 10).

27. Следователно, когато държави-членки приемат мерки за външната политика и сигурност при упражняване на националната си компетентност, тези мерки трябва въпреки всичко да са съобразени с разпоредбите, приети от Общността в областта на общата търговска политика, предвидена в член 113 от Договора.

28. Всъщност при упражняване на националната им компетентност по въпроси на външната политика и сигурност държавите-членки изрично решават да се позоват на мярка на Общността, която се явява регламента относно санкциите, основан на член 113 от Договора.

29. Както преамбюла на регламента относно санкциите показва, този регламент произтича от решение на Общността и държавите-членки в нея, предприето в рамките на политическо сътрудничество и изразяващо желанието им да се позоват на правен инструмент на Общността, за да въведат в Общността някои аспекти на санкциите, наложени на Република Сърбия и Черна гора от Съвета за сигурност на Организацията на обединените нации.

30. От изложеното по-горе следва, че дори когато мерки като въпросните по основното производство са приети при упражняване на националната компетентност по въпроси на външната политика и сигурност, те трябва да са съобразени с разпоредбите на Общността, приети съгласно общата търговска политика.

Обхватът на общата търговска политика и съответните актове, приети съгласно член 113 от Договора

31. Правителството на Обединеното кралство поддържа, че национални мерки като въпросните по главното производство, които налагат ограничения на освобождаването на средства, не са по никакъв начин мерки на търговска политика и затова не се обхващат от общата търговска политика.

32. В тази връзка трябва да се отбележи, че дори ако такива мерки не представляват мерки на търговска политика, те въпреки всичко могат да противоречат на общата търговска политика, както тя се прилага в Общността, ако и доколкото те противоречат на законодателството на Общността, прието съгласно тази политика.

33. Следователно е необходимо да се отчете дали мерки като въпросните по главното производство са съвместими не само с регламента относно санкциите, а и с Регламент (ЕИО) № 2603/69 на Съвета от 20 декември 1969 г., за установяване на общи правила за износ (ОВ L 324, наричан по-нататък „регламент относно износа“).

34. Регламентът относно санкциите не съдържа изрична разпоредба относно плащания за износ, които разрешава.

35. Доколкото член 1, буква б) в тази връзка забранява износ за Сърбия и Черна гора, регламентът относно санкциите дерогира от разпоредбите на регламента относно износа.

36. Тази дерогация обаче не се отнася до износ за Сърбия и Черна гора на продукти за строго медицински цели, които отговарят на условията, предвидени в член 2, буква а) и член 3 от регламента относно санкциите. Следва, че този износ остава под режима на общата система, уредена в регламента относно износа.

37. Член 1 от регламента относно износа предвижда: „Износът на продукти от Европейската икономическа общност за трети страни е свободен, т.е. не подлежи на количествени ограничения, с изключение на такива, прилагани в съответствие с разпоредбите на настоящия регламент.”

38. Член 11 от този регламент предвижда такова изключение. Той предвижда: „Без да се отклонява от други разпоредби на Общността, настоящият регламент не забранява приемането или прилагането от държави-членки на количествени ограничения на износа на стоки, основани на обществения морал, обществената политика или обществена сигурност; защитата на здравето и живота на хората, животните и растенията; защитата на националните ценности с художествена, историческа или археологическа стойност или защитата на индустриалната и търговска собственост.”

39. Обединеното кралство изразява съмнения, че ограниченията на отпускането на средства, намиращи се в банка, може да представлява количествено ограничение на износа за трети страни по смисъла на член 1 от регламента относно износа.

40. Трябва да се отбележи, че член 1 от Регламента за износ прилага принципа на свобода на износа на равнището на Общността и следователно трябва да се тълкува като обхващащ мерките, приети от държавите-членки, чиито последици са равностойни на количествено ограничение, когато приложението им може да доведе до забрана на износа (вж. Решение по дело Werner, посочено по-горе, точка 22, и Решение от 17 октомври 1995 г. по дело Leifer и други, С-83/94, Recueil, стр. I-3231, точка 23).

41. Национални мерки, приети от държава-членка, пречатстващи отпускането на сръбски и черногорски средства като плащане за стоки, които легално могат да се изнасят за Сърбия и Черна гора, освен ако стоките не се изнасят от собствената Ж територия, представлява ограничение на плащането на цената на стоките, което както доставката на стоки е основен елемент от сделката по износа.

42. Такива мерки, приети от държава-членка, които ограничават принципа на свобода на износа на равнището на Общността, са равностойни на количествено ограничение, тъй като прилагането им пречатства извършването на въпросните плащания на доставките на стоки, изпратени от други държави-членки, и така предотвратява подобен износ.

43. Обединеното кралство също счита, че изискването въпросните стоки да се изнасят от негова територия е обосновано с оглед обществената сигурност. Във връзка с трудностите при прилагане на системата за разрешения, издадена от Комитета по санкциите, това изискване е необходимо, за да гарантира

ефективното прилагане на наложените санкции по силата на Резолюция 757 (1992) на Съвета за сигурност на Организацията на обединените нации, тъй като дава възможност на властите на Обединеното кралство сами да проверяват характера на стоките, изнасяни за Сърбия и Черна гора.

44. В тази връзка трябва да се запомни, че понятието за обществена сигурност по смисъла на член 11 от регламента относно износа обхваща както вътрешната сигурност на държава-членка, така и външната сигурност, и следователно рискът от сериозно смущение на международните отношения или мирното съжителство на нациите може да повлияе на външната сигурност държава-членка (вж. Решения по дело *Werner*, посочено по-горе, точки 25 и 27, и по дело *Leifer* и други, точки 26 и 28).

45. Мярка, предназначена да прилага санкции, налагани с резолюция на Съвета за сигурност на Организацията на обединените нации, за постигане на мирно разрешение на положението в Босна и Херцеговина, представляващо заплаха за международния мир и сигурност, следователно, попада в изключението, предвидено от член 11 от регламента относно износа.

46. Въпреки всичко позоваването на член 11 от регламента относно износа от страна на държава-членка престава да бъде обосновано, ако разпоредбите на Общността уреждат необходимите мерки за гарантиране закрилата на интересите, изброени в този член (вж. по отношение на иск в член 36 от Договора за ЕИО, Решение от 10 юли 1984 г. по дело *Campus Oil* и други, 72/83, *Recueil*, стр. 2727, точка 27).

47. Регламентът относно санкциите, предназначен да въвежда еднакво в цялата Общност определени аспекти на санкциите, налагани от Съвета за сигурност на Организацията на обединените нации, урежда условията, въз основа на които износа на медицински стоки за Република Сърбия и Черна гора се разрешава: а именно, че тези износи трябва да бъдат нотифицирани на Комитета по санкциите и да се издават разрешения за износ от компетентните органи на държавите-членки.

48. При тези обстоятелства национални мерки, приети от държава-членка и препятстващи освобождаването на сръбски или черногорски средства в замяна на износ към тези републики, освен ако компетентните органи на въпросната държава-членка предварително са проверили характера на стоките и са издали разрешително за износ, не могат да бъдат обосновани, тъй като ефективното приложение на санкциите може да се гарантира от разрешителните режими на другите държави-членки, както е предвидено в регламента относно санкциите, и по-специално процедурата по извършване на износ на дадена държава-членка.

49. В тази връзка държавите-членки трябва да се доверяват една на друга що се касае до проверките, извършвани от компетентните органи на държава-членка, от чиято територия се изпращат въпросните стоки (вж. Решения от 25 януари 1977 г. по дело *Vauhuís*, 46/76, *Recueil*, стр. 5, точка 22, и от 23 май 1996 г. по дело *Hedley Lomas*, C-5/94, *Recueil*, стр. I-2553, точка 19).

50. В настоящия случай нищо не предполага, че системата, уредена в член 3 от регламента относно санкциите, според която държавите-членки издават разрешения за износ, не е функционирала правилно.

51. На последно място, не бива да се забравя, че след като член 11 от регламента относно износа урежда изключение от принципа на свобода на износа, изложен в член 1 от регламента относно износа, по никакъв начин не трябва да се тълкува по начин, който надвишава обхвата си отвъд необходимото за закрила на интересите, които е предназначен да гарантира (вж. Решение по дело *Leifer* и други, посочено по-горе, точка 33).

52. При обстоятелствата по това дело държава-членка може да осигури закрила на интереси посредством мерки, по-малко ограничаващи правото на износ, отколкото изискването, че всички стоки трябва да се изнасят от нейна територия. Затова когато държава-членка има конкретни съмнения относно точността на описанието на стоките в разрешителното за износ, издадено от компетентните органи на друга държава-членка, може преди да разреши дебитирането на сметките, открити на нейна територия, да прибегне до сътрудничеството, установено от Регламент (ЕИО) № 1468/81 на Съвета от 19 май 1981 г. относно взаимопомощта между административните органи на държавите-членки и сътрудничеството между тях и Комисията за гарантиране правилното приложение на митническото право или законодателството в сферата на земеделието (OVL 144, стр. 1).

53. С оглед на изложените по-горе съображения, отговорът трябва да бъде, че общата търговска политика, предвидена в член 113 от Договора и въведена от регламента относно санкциите и регламента относно износа, пречатства държава-членка А да приема с цел осигуряване на ефективно прилагане на Резолюция 757 (1992) на Съвета за сигурност на Организацията на обединените нации мерки, забраняващи сръбски или черногорски средства, намиращи се на нейна територия, да се отпускат за заплащане на стоки, изнасяни от гражданин на държава-членка Б от нея за Сърбия и Черна гора, на основание, че държава-членка А позволява плащания по такива износи, само ако те се извършват от нейна територия и са разрешени от собствените Ж компетентни органи съгласно регламента относно санкциите, когато въпросните стоки са класифицирани от Комитета по санкциите на Организацията на обединените нации като продукти, предназначени за строго медицински цели, и компетентните органи на държава-членка Б са издали разрешително за износа им в съответствие с регламента относно санкциите.

По втория въпрос

54. С този въпрос националният съд пита по същество дали национални мерки, които противоречат на общата търговска политика, уредена в член 113 от Договора, и на регламентите на Общността, въвеждащи тази политика, са въпреки всичко обосновани по силата на член 234 от Договора за ЕИО, тъй като чрез тези мерки въпросните държави-членки се опитват да изпълняват задълженията си по споразумения, сключени с други държави-членки и държави, които не са членки преди влизането в сила на Договора за ЕИО или приемането на тази държава-членка.

55. Член 234, параграф 1 от Договора предвижда, че правата и задълженията, произтичащи от споразумения, сключени преди влизането в сила на Договора между една или повече държави-членки, от една страна, и една или повече трети държави, от друга страна, не се засягат от разпоредбите на Договора.

56. Според установената съдебна практика целта на член 234, параграф 1 от Договора е да изясни в съответствие с принципите на международното право, че приложението на Договора не засяга обвързаността на въпросната държава-членка да спазва правата на държавите, които не са членки, по предходно споразумение и да изпълнява съответните си задължения (вж. Решение от 28 март 1995 г. по дело *Evans Medical и Macfarlan Smith*, C-324/93, Recueil, стр I-563, точка 27).

57. Следователно, за да се определи дали правило на Общността може да се обезсили от по-ранно международно споразумение, е необходимо да се изследва дали това споразумение налага на въпросната държава-членка задължения, чието изпълнение може все още да се изисква от държави, които не са членки, страни по споразумението (вж. Решение по дело *Evans Medical и Macfarlan Smith*, посочено по-горе, точка 28).

58. Въпреки това в производство с предмет преюдициално запитване националният съд, а не Съда трябва да определи кои задължения са наложени от по-ранно споразумение на въпросната държава-членка и да потвърди обхвата им, за да може да определи степента, до която те осуетяват приложението на разпоредбите на въпросното право на Общността (вж. Решение по дело *Evans Medical и Macfarlan Smith*, посочено по-горе, точка 29).

59. Затова националният съд трябва да изследва дали при обстоятелствата по настоящия случай, по който износите са одобрени от Комитета по санкциите на Организацията на обединените нации и разрешени от компетентните органи на страната на износ, заедно промяната на политиката и четирите решения с отказ за освобождаване на средства са необходими, за да гарантират, че въпросната държава-членка изпълнява задълженията си по Хартата на Организацията на обединените нации и Резолюция 757 (1992) на Съвета за сигурност на Организацията на обединените нации.

60. Във всички случаи трябва да се запомни, че когато международно споразумение позволява, но не задължава, държава-членка да приеме мярка, която би противоречала на правото на Общността, държавата-членка трябва да се въздържа от приемането на подобна мярка (вж. Решение по дело *Evans Medical и Macfarlan Smith*, посочено по-горе, точка 32).

61. Отговорът на този въпрос, следователно, трябва да бъде, че национални мерки, противоречащи на общата търговска политика, уредена в член 113 от Договора, и на регламентите на Общността, въвеждащи тази политика, са обосновани по силата на член 234 от Договора, само ако са необходими да подсигурят, че държавите-членки се опитват да изпълняват задълженията си към държави, които не са членки, по споразумения, сключени преди влизането в сила на Договора за ЕИО или приемането на тази държава в Общността.

По съдебните разноски

62. Разноските, понесени от правителството на Обединеното кралство, белгийското, италианското и нидерландското правителство и от Комисията на Европейските общности, подали становища пред Съда, не подлежат на възстановяване. Доколкото това производство, що се отнася до страните по главното производство, е етап по висящото пред националния съд, решението относно разноските е въпрос, който следва да бъде решен от този съд.

По изложените съображения,

Съдът,

като се произнася по въпросите, поставени пред него от Court of Appeal (England and Wales) с Определение от 27 май 1994 г., с настоящото постановява:

1. Общата търговска политика, предвидена в член 113 от Договора и въведена от Регламент (ЕИО) №1432/92 на Съвета от 1 юни 1992 г. за забрана на търговията между Европейската икономическа общност и Република Сърбия и Черна гора, и Регламент (ЕИО) № 2603/69 на Съвета за установяване на общи правила за износ, препятства държава-членка А да приема с цел осигуряване на ефективно прилагане на Резолюция 757 (1992) на Съвета за сигурност на Организацията на обединените нации мерки, забраняващи сръбски или черногорски средства, намиращи се на нейна територия, да се отпускат за заплащане на стоки, изнасяни от гражданин на държава-членка Б от нея за Сърбия и Черна гора, на основание, че държава-членка А позволява плащания по такива износи, само ако те се извършват от нейна територия и са разрешени от собствените Ж компетентни органи съгласно Регламент № 1432/92, когато въпросните стоки са класифицирани от Комитета по санкциите на Организацията на обединените нации като продукти, предназначени за строго медицински цели, и компетентните органи на държава-членка Б са издали разрешително за износа им в съответствие със Регламент №1432/92.

2. Национални мерки, които противоречат на общата търговска политика, уредена в член 113 от Договора, и на регламентите на Общността, въвеждащи тази политика, са обосновани по силата на член 234 от Договора, само ако са необходими да подсигурят, че държавите-членки се опитват да изпълняват задълженията си към държави, които не са членки, по споразумения, сключени преди влизането в сила на Договора за ЕИО или приемането на тази държава в Общността.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 14 януари 1997 година.

Подписи